

Первення: арица не, но другариа да! Винеги да. Дру-га-риа.

Искренне и во тѣи мысли. Другарю .по мысли,идей.разбирания,готовност за жа
херти,любов,верна до смѣрт.

Червения: Тъй. Тъй , разбирам. Като Смирненски и Зоя например.

Ведбал: Надо так чак пѣм толковэ... но /эни-се смээ/

Червения : Но-то безсрамно! Впрочем момчето и момичето видя вечно ли
ще сасишете?! Може би искате с сила на уста да умрете.

Ведбал: Отига да удържаме пред пристъпа на косососата смърт. И все пак живота не е много весел..., но трябва да знаем да се смеим.... а знаем.... а това не е на лице. Да умеем, да можем да сесмеем това епозаче от изкуство, мъдрост.

Жени си аз мисля така

Червения : Камшо обича да смех..да, вешините го искате, а то дявол да го вземе и
насреда ти..горчила, итна, сълаи./въздиха/ Впрочем по Читоша в-черта пристъпва
с сини пантофи. Червени остави влюбените в септемврианската пригръдка на майки
ната природа/става бързо и си тръгва/Сбо-гом.

Жени: станете да .Но не станете?!

Ведбал: Ах ти чудак! Той ..стои ти няма да ни пречи,

Звоня: 5 и в прача.40 видана.. Утре, вероятно, пак ще се срещнем.

Ведбал: /не Жени/ Остави го ,защо го спираш, Той си е такъв ..никога ни че

НИЧЕ НЕ СЪЩЕ - ЧОВЕКАТ.

дбал:И не можеш справо. Ёдно могат да бият три сърца в еден тонт...

Жени: Мачко!.. Но какво мислиш да сега да правим?

Бодбил: Не поседни. Вечерта е хубава, приятна, а ние сме дв-двама сами, моя
жени, между небето и земята... Единствени в света...

Вени: но христо, ти си много хиперболичен тая вечер! — действителни ... действителни! — Илюзно казано.

Ведбал: Но ела по близо до мене, по-близо. Така! Тогава ще бъдем само единство
ни.

Дени: "хубаво ли е това? Само ние ли имаме това право? Други нямат ли?"

Родбел: Разбира се че си представяме че сме на някоя планета, където сме само ти и аз. То затова ние сме и ще бъдем единствения ной честливи хора?!

Знаеш ли, че когато сме двамата, струва ми се че ставам стократно по-силен, че съм някакъв гигант и забравям, че то не е било спротоатко минало,

Черният дни на моето божанско детство, скитането ми с вестници под ръко
цели дълги зимни дни из Чофийските улици, моите безкрайни страдания. „
с тебе, когато съм с тебе“ много чомога да превъзмогна всичко, целия свят!“

мога да разкрия само с един замех веригите на робството, че мога да направя пух и прах и капитала и капиталистите и царете и пат-дарете. И най-пос-

че мога да любя така някто никога преди не е любил! - уваж ли ме, сини?

Зени: Чувом те разбирам те.

добавил: Твои любов, твоите кадрифени очи и черни носци се могаат да се видат, радост.

Кони: +Ъй конто твоите кадифени уши и черна коса са ми мои Смирнени, моя и
неизгладна обич!.. Свидна и мечтана./вече в тъмно, не много далече блещу